

sygn. akt IC 1225/19

WYROK W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie Wydział I Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Mariusz Wąsowicz

Protokolant: Iwona Bardzińska

po rozpoznaniu w dniu 03 listopada 2020 roku w Częstochowie na rozprawie

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 9.452 zł. (dziewięć tysięcy czterysta pięćdziesiąt dwa złote) wraz z:

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5.000 zł. (pięć tysięcy złotych) za okres od dnia 19 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.000 zł. (dwa tysiące złotych) za okres od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.452 zł. (dwa tysiące czterysta pięćdziesiąt dwa złote) za okres od dnia 12 listopada 2020 roku do dnia zapłaty;

2. Zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.557 zł. (jeden tysiąc pięćset pięćdziesiąt siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

3. Nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 212,03 zł. (dwieście dwanaście złotych i trzy grosze) tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.

Sygn. akt I C 1225/19

UZASADNIENIE

Powód P. K. pozwem wniesionym dnia 19 kwietnia 2019 roku domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 5.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego oraz 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym od dnia 19.12.2018 r. do dnia zapłaty. Wniósł również o ustalenie odpowiedzialności na przyszłość pozwanego wobec powoda za skutki wypadku z dnia 21.05.2018 r. oraz o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych (k. 3-6).

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że w dniu 21 maja 2018 roku doszło do wypadku drogowego spowodowanego przez I. S. kierującą pojazdem marki S. (...), która nie ustąpiła pierwszeństwa powodowi, kierującemu pojazdem Y.. W wyniku przedmiotowego wypadku komunikacyjnego powód doznał obrażeń ciała, w postaci m.in. skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa, stłuczenia stawu kolanowego prawego i rozerwania torebki stawowej kolana prawego. Pozwany

przyjął odpowiedzialność odszkodowawczą i wypłacił powodowi 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W ocenie powoda powyższa kwota jest rażąco zaniżona i nie spełnia swojej funkcji kompensacyjnej.

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 16 sierpnia 2019 roku wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenia od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 39-44).

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że w związku ze zgłoszeniem przez powoda powstania szkody, zostało wszczęte postępowanie likwidacyjne, którego celem było ustalenie okoliczności zdarzenia, odpowiedzialności za zdarzenie oraz zakresu i wysokości szkody. W toku postępowania likwidacyjnego, pozwany dokonał analizy przedstawionej przez powoda dokumentacji medycznej, którą przedstawił Lekarzom Orzecznikom. W wyniku analizy Lekarz Orzecznik wskazał, że u powoda nie doszło do powstania trwałego uszczerbku na zdrowiu na poziomie około 1%. Tym samym pozwany przyznał świadczenie w kwocie 1.000 zł, które jest adekwatne i rekompensuje doznaną krzywdę. Zdaniem pozwanego żądana przez powoda tytułem zadośćuczynienia dalsza kwota w wysokości 6.000 zł nie jest odpowiednią w rozumieniu art. 445 § 1 k.c.

W toku postępowania, powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego następujących kwot: 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego oraz 5,5 punktów procentowych w stosunku rocznym od dnia 19.12.2018 r. do dnia zapłaty; 2.452 zł tytułem odszkodowania wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 105-106). Ostatecznie powód podtrzymał swoje stanowisko, z tym że, co do kwoty 2.000 zł, o którą rozszerzono powództwo, wniósł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia rozszerzenia powództwa (k. 124).

Pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości, także w rozszerzonej części oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz opłaty skarbowej od pełnomocnictwa (k. 117-119). Pozwany zakwestionował wysokość żadanego zadośćuczynienia oraz zasadność wykonania przez powoda czynności rehabilitacyjnych za odpłatnością. W dalszym toku postępowania podtrzymał swoje stanowisko (k. 124).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 21 maja 2018 roku około godziny 16:25 w C. na ul. (...) miała miejsce kolizja drogowa, wskutek której pokrzywdzonym został P. K. I. S. kierująca pojazdem marki S. (...) o nr rej. (...) wyjeżdżając z parkingu przy ul. (...) nie zachowała należytej ostrożności, nie ustąpiła pierwszeństwa przejazdu kierującemu motocyklem marki Y. o nr rej. (...), przez co spowodowała zagrożenie w ruchu drogowym – kolizja drogowa, przy czym na skutek zdarzenia pokrzywdzony kierujący motocyklem P. K. doznał obrażeń ciała w postaci skręcenia i naderwania szyjnego odcinka kręgosłupa oraz stłuczenia prawego stawu kolanowego z jego skręceniem i niewielkim obrzękiem, które naruszyły prawidłowe funkcjonowanie organizmu pokrzywdzonego na okres poniżej siedmiu dni. Obwiniona I. S. została uznana za winną w/w czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 k.w., za co wymierzono jej karę 300 złotych grzywny.

(dowód: wyrok nakazowy wydany przez Sąd Rejonowy w Częstochowie dnia 30.10.2018r., sygn. akt XVI W 996/18, k.10-11; zeznania świadka E. K. k. 76; zeznania powoda P. K. k. 124-125).

Powód P. K. został przewieziony do Wojewódzkiego Szpitala (...) im. (...) w C. przy ulicy (...). W szpitalu wykonano tomografię komputerową kręgosłupa szyjnego oraz RTG stawu kolanowego. Rozpoznano skręcenie i naderwanie odcinka szyjnego kręgosłupa oraz stłuczenie stawu kolanowego prawego z jego skręceniem. P. K. został wypisany ze szpitala z zaleceniem do dalszego leczenia ambulatoryjnego w Poradni (...) Urazowo-Ortopedycznej. Zalecono leki przeciwbólowe, okłady z lodu i elewację kończyny dolnej prawej.

(dowód: karta informacyjna leczenia szpitalnego k. 12-13, wyniki badania TK k. 14).

P. K. dalsze leczenie prowadził w (...) sp. z o.o. w C.. Podczas badania w dniu 26 maja 2018 roku stwierdzono m.in. cechy uszkodzenia torebki stawowej w części tylnoprzódki. Zalecono unieruchomienie stawu kolanowego w ortezie ortopedycznej. Powód był niezdolny do pracy od dnia wypadku do 14 sierpnia 2018 roku i w tym okresie pozostawał na zwolnieniu lekarskim. Leczenie zakończono w dniu 14 sierpnia 2018 roku. Podczas wizyty w dniu 5 marca 2019 roku powód otrzymał skierowanie na badania (...) stawu kolanowego prawego. W okresie od 26 kwietnia 2019 roku do 9 maja 2019 roku powód przebywał na turnusie rehabilitacyjnym w ośrodku (...) w D., gdzie był poddawany zabiegom na stawy kolanowe i kręgosłup. Koszt pobytu wyniósł 2.332 zł. W okresie od 3 czerwca 2019 roku do 14 czerwca 2019 roku P. K. przebył zabiegi fizykoterapii prawego stawu kolanowego w (...) w Centrum Medycznym (...) w C..

(dowód: historia choroby z (...) sp. z o.o. w C. k. 15-20, skierowanie na badanie MR kolana prawego z 05.03.2019r. k. 21, karta informacyjna z pobytu na turnusie rehabilitacyjnym k. 63, skierowanie na rehabilitację k. 22, 67-68, karta zabiegów k. 23, 69-70, faktura VAT nr (...) k. 64).

Powód podczas wizyty w Poradni A. został skierowany do wykonania zabiegu artroskopii kolana. Koszt wizyty wyniósł 120 zł. W okresie od 4 lutego 2020 roku do 7 lutego 2020 roku był hospitalizowany w Oddziale (...) Urazowo-Ortopedycznej w Szpitalu (...) w R., gdzie przeszedł zabieg artroskopii. Powód był niezdolny do pracy w okresie od 4 lutego 2020 roku do 11 marca 2020 roku.

(dowód: karta wizyty k. 66, faktura nr (...) -KIL 65, k. zeznania powoda P. K. k. 124-125).

Powód po wypadku przez około 3 miesiące chodził w ortezie, która usztywniała nogę. Wymagał pomocy członków swojej rodziny podczas wykonywania czynności dnia codziennego. Odczuwał dolegliwości bólowe. Po zdarzeniu ograniczył swoją aktywność życiową. Część obowiązków domowych, np. koszenie trawnika przejęła żona powoda. Wcześniej raz w roku podczas urlopu zimowego jeździł na nartach, obecnie zrezygnował z tej aktywności. Nie może również jeździć motocyklem w takim wymiarze, jak przed wypadkiem, ze względu na uraz kolana, jak i lęk przed jazdą z powodu wypadku. Powrót do zdrowia zajął powodowi około pół roku. Jednakże powód do tej pory odczuwa okresowo dolegliwości bólowe związane ze stawem kolanowym, np. podczas zmiany pogody, czy przy większym obciążeniu. Stara się także nie nadwierać kolana. W razie konieczności stosuje środki przeciwbólowe i maści. Czasami zakłada również ortezę. Powód najpierw rehabilitował się prywatnie, ponieważ termin z NFZ był odległy.

(dowód: zeznania świadka E. K. k. 76, zeznania powoda P. K. k. 124-125, dokumentacja medyczna k. 126-128).

Jak wynika z opinii sądowno-lekarskiej biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii D. K. w wyniku przedmiotowego wypadku powód doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia kręgosłupa szyjnego, skręcenia stawu kolanowego prawego z częściowym uszkodzeniem więzadła pobocznego przódki oraz częściowym uszkodzeniem obu łąkotek. Powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Składa się na to skręcenie kręgosłupa szyjnego bez trwałych następstw oraz skręcenie stawu kolanowego prawego. Trwały uszczerbek na zdrowiu jest spowodowany ograniczeniem pełnej sprawności prawego stawu kolanowego. Łączne leczenie skutków wypadku trwało 6 miesięcy i po tym okresie zostało zakończone. Wynik leczenia jak i aktualny stan zdrowia należy uznać za dobry. Rokowania, co do stanu zdrowia na przyszłość są korzystne. Po wypadku powód miał ograniczenia w życiu codziennym, które sprowadzały się do ograniczenia głównie sprawności prawej kończyny dolnej, unieruchomionej w ortezie ortopedycznej. Spowodowało to ograniczenia w swobodnym poruszaniu się. Powód wymagał pomocy osób trzecich przy czynnościach dnia codziennego przez okres 6 tygodni po wypadku oraz 2 tygodni po zabiegu. W tym czasie powód mógł wymagać pomocy osób trzecich w wymiarze 2 godzin dziennie przez okres około 2 tygodni oraz w wymiarze 1 godziny dziennie przez okres kolejnych 4 tygodni. Po zabiegu artroskopii pomoc była wskazana przez 2 tygodnie w wymiarze 1 godziny. Dolegliwości bólowe o dużym natężeniu mogły trwać przez okres około tygodnia. Dolegliwości bólowe o średnim natężeniu mogły trwać przez okres około 4-6 tygodni. Dolegliwości bólowe o lekkim natężeniu mogły trwać przez okres około 6-8 tygodni. Po tym okresie dolegliwości bólowe mogły występować okazjonalnie, przy zmianie warunków atmosferycznych, po przeciążeniu stawu kolanowego prawego i mogły mieć

lekkie natężenie. Po zabiegu dolegliwości bólowe o dużym nasileniu mogły trwać 1-2 dni, dolegliwości bólowe o średnim natężeniu przez okres 2 tygodni, dolegliwości bólowe o lekkim natężeniu przez okres 2-3 tygodni.

(dowód: opinia sądowo-lekarska z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii k. 96-101).

Powód pismem z dnia 21.11.2018r. zgłosił szkodę pozwanemu i wezwał do zapłaty kwoty: 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia, 490,17 zł tytułem kosztów leczenia, 1.220 zł tytułem kosztów opieki i 47,64 zł tytułem dojazdu do placówek medycznych.

(dowód: zgłoszenie szkody k. 24-26).

Pozwany pismem z dnia 22.11.2018r. wskazał, że podjął decyzję o przyjęciu odpowiedzialności za szkodę i przyznał P. K. kwotę 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

(dowód: pismo pozwanego k. 27-28, orzeczenie zaoczne k. 29-30).

Powód pismem z dnia 21.12.2018r. złożył reklamację i wezwał do zapłaty kwoty 9.000 zł tytułem zadośćuczynienia oraz przedstawił wyniki badania lekarskiego, wskazujące na trwałe uszczerbek na zdrowiu na poziomie 4,5%.

(dowód: reklamacja k. 31-32). badanie komisyjne uszczerbku na zdrowiu k. 33-35).

W odpowiedzi na reklamację z dnia 11.01.2019r. pozwany wskazał, że obowiązujące przepisy prawa nie dają podstaw do uznania zgłoszonych zastrzeżeń za zasadne i stwierdził, że

może podwyższyć kwotę łączną do wysokości maksymalnej 3.000 zł.

(dowód: odpowiedź na reklamację k. 36).

W dniu 16.10.2019r. powód zgłosił pozwanemu dodatkowe roszczenia związane z kosztami leczenia w kwocie 2.452 zł.

(dowód: pismo powoda k. 108, faktura nr (...) -KIL k. 109, faktura VAT nr (...) k. 110).

Powyższy stan faktyczny, Sąd ustalił na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów. Sąd oparł się na załączonych do akt sprawy dokumentach, których wiarygodność i rzetelność nie budziły wątpliwości.

Sąd przyznał walor wiarygodności sporządzonej w niniejszej sprawie opinii sądowo-lekarskiej biegłego sądowego z zakresu chirurgii urazowej i ortopedii. Przedmiotowa opinia została sporządzona przez fachowy i uprawniony podmiot, jej treść jest jasna i logiczna. Sąd podziela wnioski płynące z przedmiotowej opinii i uznaje je za własne.

Sąd ocenił, jako wiarygodne zeznania świadka E. K. oraz zeznania powoda P. K.. Zeznania te są spójne, logiczne, wzajemnie się uzupełniają oraz korespondują z pozostałym materiałem dowodowym.

Sąd zważył, co następuje:

Po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, Sąd uznał, że powództwo jest uzasadnione w całości.

Powód domagał się zasądzenia od strony pozwanej kwoty zadośćuczynienia z tytułu krzywdy doznanej na skutek kolizji drogowej z dnia 21 maja 2018 roku i jej następstw oraz odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia. Żądanie pozwu było zasadne.

W sprawie bezspornym jest, że wyłącznie winną w/w zdarzenia była kierująca pojazdem marki S. O. S., której na podstawie art. 86 § 1 kodeksu wykroczeń wymierzona została kara grzywny. Powód, jako pokrzywdzony, na skutek przedmiotowego zdarzenia doznał obrażeń ciała w postaci: skręcenia kręgosłupa szyjnego, skręcenia stawu kolanowego prawego z częściowym uszkodzeniem więzadła poboczne przyśrodkowe oraz częściowym

uszkodzeniem obu łąkotek. W następstwie powyższych obrażeń powód doznał trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 5%. Na stwierdzony trwały uszczerbek na zdrowiu powoda składa skręcenie kręgosłupa szyjnego bez trwałych następstw oraz skręcenie stawu kolanowego prawego. Ustalony trwały uszczerbek na zdrowiu jest spowodowany ograniczeniem pełnej sprawności prawego stawu kolanowego.

Okolicznością bezsporną jest również kwestia odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Zważyć należy, że pozwany Towarzystwo (...) S.A. z siedzibą w W. jako ubezpieczyciel I. S. sprawcy kolizji drogowej, w której poszkodowanym został P. K., uznało swoją odpowiedzialność za przedmiotową szkodę. Pozwany ustalił na rzecz poszkodowanego P. K. świadczenie odszkodowawcze w wysokości 1.000 zł tytułem zadośćuczynienia za uszkodzenie ciała i rozstrój zdrowia.

Odpowiedzialność pozwanego wynika z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartej między pozwanym a posiadaczem pojazdu mechanicznego i oparta jest na przepisie art. 805 § 1 k.c. oraz przepisach ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych.

Na podstawie przepisów art. 34 ust. 1 w zw. z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, poszkodowanemu w wyniku wypadku drogowego przysługuje odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Poszkodowanemu przysługuje zatem odszkodowanie z ubezpieczenia OC posiadacza pojazdu mechanicznego, jeżeli tylko posiadacz bądź kierujący pojazdem mechanicznym jest obowiązany do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę.

Okolicznością sporną w sprawie była wysokość dochodzonego przez powoda roszczenia w postaci zadośćuczynienia i odszkodowania. M.-prawną podstawę roszczeń powoda stanowią przepisy art. 444 § 1 k.c. oraz art. 445 § 1 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wynikiłe z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia, a jeżeli poszkodowany stał się inwalidą, także sumę potrzebną na koszty przygotowania do innego zawodu.

Z kolei w myśl art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Przepis art. 445 § 1 k.c. przyznaje uprawnionemu w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia prawo dochodzenia od sprawcy szkody zadośćuczynienia za doznaną krzywdę moralną i fizyczną. Przesłankami odpowiedzialności odszkodowawczej ukształtowanej w powyższym przepisie są szkoda, zdarzenie, z którym ustawa wiąże obowiązek odszkodowawczy oraz związek przyczynowy pomiędzy szkodą a zdarzeniem. Wszystkie przesłanki przyznania zadośćuczynienia w niniejszej sprawie zostały spełnione.

Jak stwierdził Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 9 listopada 2007 r., sygn. akt V CSK 245/07 "ustawodawca w art. 445 § 1 k.c. wskazał jedynie, że suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia ma być "odpowiednia", nie sprecyzował natomiast zasad ustalania jej wysokości. Nie powinno jednak budzić wątpliwości, że o rozmiarze należnego zadośćuczynienia decyduje rozmiar doznanej krzywdy, zadośćuczynienie ma bowiem na celu naprawienie szkody niemajątkowej, wyrażającej się doznaną krzywdą w postaci cierpień fizycznych i psychicznych. Niedający się ściśle wymierzyć charakter krzywdy sprawia, że ustalenie jej rozmiaru, a tym samym i wysokości zadośćuczynienia, zależy od oceny sądu. Ocena ta powinna opierać się na całokształcie okoliczności sprawy, nie wyłączając takich czynników, jak np. wiek poszkodowanego oraz postawa sprawcy. Przy ustalaniu rozmiaru doznanych cierpień powinny być uwzględniane zobiektywizowane kryteria oceny, odniesione jednak do indywidualnych okoliczności danego wypadku. Oceniając rozmiar doznanej krzywdy trzeba zatem wziąć pod uwagę całokształt okoliczności, w tym stopień

cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność i czas trwania, nieodwracalność następstw wypadku (kalectwo, oszpecenie), rodzaj wykonywanej pracy, szanse na przyszłość, poczucie nieprzydatności społecznej, bezradność życiową oraz inne podobne czynniki".

Mając powyższe na uwadze, Sąd ustalając wysokości zadośćuczynienia, wziął pod uwagę takie okoliczności jak rodzaj doznanych przez powoda obrażeń, trwałość skutków zdarzenia, wysokość uszczerbku na zdrowiu oraz konsekwencje, jakie zdarzenie i jego skutki spowodowały dla funkcjonowania powoda w zakresie życia osobistego jak i społecznego. Zadośćuczynienie ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień poszkodowanego. Zasądzona kwota ma być odpowiednia, czyli dostosowana do konkretnych okoliczności sprawy oraz rozmiaru krzywdy.

Wysokość zadośćuczynienia musi przedstawiać odczuwalną wartość ekonomiczną adekwatną do warunków gospodarki rynkowej. Kompensacyjna funkcja zadośćuczynienia oznacza, że przyznana suma pieniężna ma stanowić przybliżony ekwiwalent poniesionej szkody niemajątkowej, wynagradzać doznane cierpienia fizyczne i psychiczne oraz ułatwiać przezwyciężenie ujemnych przeżyć. Jakkolwiek nie może naprawić krzywdy już doznanej, to w braku lepszego środka powinna dać pokrzywdzonemu rodzaj satysfakcji oraz umożliwić zaspokojenie pragnień wykraczających poza zaspokojenie zwykłych potrzeb życiowych (tak: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 listopada 2019 r., IV CSK 386/18).

Powód P. K. domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty 7.000 zł tytułem zadośćuczynienia.

Sąd uznał, że zadośćuczynienie w kwocie żądanej przez powoda jest adekwatne do rozmiaru jego krzywdy, jakiej doznał wskutek wypadku. Powód w wyniku zdarzenia odniósł obrażenia ciała w postaci skręcenia kręgosłupa szyjnego, skręcenia stawu kolanowego prawego z częściowym uszkodzeniem więzadła pobocznego przysródkowego oraz częściowym uszkodzeniem obu łąkotec. Powyższe obrażenia spowodowały trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda w wysokości 5%. Leczenie skutków wypadku trwało 6 miesięcy. Po wypadku powód posiadał ograniczenia w życiu codziennym, które sprowadzały się do ograniczenia głównie sprawności prawej kończyny dolnej, unieruchomionej w ortezie ortopedycznej. W związku z uszkodzeniem stawu kolanowego powód musiał poddać się zabiegowi artroskopii. Powód wymagał pomocy osób trzecich przy czynnościach dnia codziennego przez okres 6 tygodni po wypadku oraz 2 tygodni po zabiegu. Odczuwał dolegliwości bólowe. W wskutek wypadku powód znacznie ograniczył swoją aktywność życiową. Przed wypadkiem regularnie jeździł na motocyklu oraz na nartach. Obecnie zrezygnował z jazdy na nartach, ograniczył również jazdę na motocyklu. Do tej pory powód odczuwa okresowo dolegliwości bólowe związane ze stawem kolanowym, np. podczas zmiany pogody, czy przy większym obciążeniu. Ponosi również skutki psychiczne wypadku, ponieważ odczuwa lęk podczas jazdy motocyklem i obawia się, że ponownie może zostać poszkodowanym w wypadku spowodowanym przez kierującego samochodem.

Niewątpliwie, doznane przez powoda urazy wywołały u niego zarówno cierpienia fizyczne, jak i psychiczne. Powód do tej pory ponosi negatywne skutki wypadku, a jego komfort życia uległ znacznemu obniżeniu.

W związku z powyższym, stwierdzić należy, że kwota 8.000 złotych tj. 7.000 złotych dochodzone przez powoda w niniejszym postępowaniu tytułem zadośćuczynienia plus wypłacona mu wcześniej przez pozwanego kwota 1.000 złotych, jest kwotą odpowiednią wobec rozmiaru doznanej przez powoda krzywdy i spełnia swoją kompensacyjną rolę. Zasądzona tytułem zadośćuczynienia kwota uwzględnia bowiem wszystkie okoliczności i następstwa przedmiotowego zdarzenia, w tym rozmiar i czasokres doznanych przez powoda cierpień, czas trwania leczenia, jego przebieg, ograniczenia w życiu codziennym spowodowane szkodą jak i trwałe uszczerbek na zdrowiu.

Powód na podstawie art. 444 § 1 k.c. żądał zasądzenia kwoty 2.452 zł tytułem odszkodowania, na które składają się zwrot kosztów leczenia. Na dochodzoną sumę pieniężną składają się kwota 2.332 zł tytułem kosztów turnusu rehabilitacyjnego oraz kwota 120 zł tytułem kosztów za wizytę w poradni ortopedycznej.

Powyższe koszty były uzasadnione i w związku z tym zostały zasądzone w całości na rzecz powoda.

Wskazać należy, że bezzasadne są zarzuty strony pozwanej, która kwestionuje zasadność korzystania przez powoda z prywatnej opieki medycznej i prywatnego leczenia. Pozwany swoje stanowisko uzasadnia tym, że w przypadku powoda nie było potrzeby przeprowadzenia rehabilitacji w trybie pilnym, zwłaszcza, że powód już w lipcu 2018 roku otrzymał skierowanie na rehabilitację w ramach NFZ.

W tym zakresie, należy powołać się na treść uchwały Sądu Najwyższego podjętej w składzie 7 sędziów z dnia 19 maja 2016 r. w sprawie o sygn. akt III CZP 63/15, w której Sąd Najwyższy uznał, że „świadczenie ubezpieczyciela w ramach umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje także uzasadnione i celowe koszty leczenia oraz rehabilitacji poszkodowanego niefinansowane ze środków publicznych (art. 444 § 1 k.c.)”.

W okolicznościach niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że przedstawione przez powoda koszty leczenia prywatnego mają charakter kosztów celowych i są uzasadnione. Przede wszystkim powód miał prawo do skorzystania ze świadczeń rehabilitacyjnych w ramach prywatnej opieki zdrowotnej, w szczególności, że termin rehabilitacji z Narodowego Funduszu Zdrowia był odległy. Niemniej powód skorzystał także z rehabilitacji w ramach powszechnej opieki zdrowotnej, kiedy nadszedł wyznaczony termin. Ponadto, z dużym prawdopodobieństwem leczenie prywatne stwarzało większe szanse na powrót do zdrowia.

Zdaniem Sądu, koszty leczenia poniesione przez powoda nie są wygórowane i jako takie mieszczą się w dyspozycji „wszelkich kosztów” z tytułu uszkodzenia ciała określonych w art. 444 § 1 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powoda P. K. kwotę 9.452 zł. wraz z:

- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 5.000 zł. za okres od dnia 19 grudnia 2018 roku do dnia zapłaty;
- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.000 zł. za okres od dnia 24 czerwca 2020 roku do dnia zapłaty;
- odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 2.452 zł. za okres od dnia 12 listopada 2020 roku do dnia zapłaty.

Podstawą prawną rozstrzygnięcia odnośnie odsetek jest art. 481 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi.

W zakresie kwoty 5.000 zł, Sąd przyjął, że odsetki należą się od dnia 19 grudnia 2018 roku, ponieważ ta data wynika z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych, jak i art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którymi ubezpieczyciel wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego zawiadomienia o szkodzie. Za początkowy dzień 30-dniowego terminu wypłaty odszkodowania przyjęto datę zgłoszenia szkody pozwanemu, tj. 19 listopada 2018 roku.

W zakresie kwoty 2.000 zł odsetki zasądzone zostały od dnia 24 czerwca 2020 roku, który jest dniem doręczenia pozwanemu pisma procesowego powoda z rozszerzeniem powództwa, a od kwoty 2.452 zł. za okres od dnia 12 listopada 2020 roku, tj. od dnia wydania wyroku.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.557 zł. tytułem zwrotu kosztów procesu, na które składają się następujące kwoty: 250 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, 223 zł tytułem opłaty sądowej od rozszerzonego powództwa, 150 zł tytułem zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego za sporządzenie opinii oraz 900 zł tytułem zastępstwa procesowego ustalonego zgodnie z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie i 34 zł (17 zł x 2) tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych nakazano pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 212,03 zł. tytułem zwrotu wydatków poniesionych tymczasowo ze Skarbu Państwa.